

Феліція
МІХАЛІ

DANCING QUEEN

Переклад Ганни Залевської

Felicia Mihali

DANCING QUEEN

Феліція Міхалі

DANCING QUEEN

*З французької переклала
Ганна Залевська*

ВИДАВНИЦТВО АНЕТТИ АНТОНЕНКО
ЛЬВІВ

УДК 821.134.2

М-74

Феліція Міхалі

DANCING QUEEN

Роман

З французької переклала Ганна Залевська

Перекладено за виданням:

FELICIA MIHALI

Dancing queen

ISBN : 978-2-924936-70-2

©2025 Éditions Hashtag 2018 Inc., Felicia Mihali

www.editionshashtag.com

Отримання в спадщину квартири в Бухаресті, яку їй заповів колишній чоловік, — стало для головної героїні відправною точкою не лише приїзду на Батьківщину, а й для мандрівки в минуле: одруження зі значно старшим відомим художником, усупереч батьківській волі, два щасливих роки заміжжя, неочікувана зрада, і зависле на десятиліття питання — «Чому все так сталося?». Утім, це не лише історія одного кохання, на хвилі спогадів героїні авторка роману майстерно занурює читачів в атмосферу пізнього періоду тоталітарних режимів східної Європи, що от-от розсипляться під звуки шлягерів західної естради.

Усі права застережено. Жодної частини цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати в будь-якій формі та будь-яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це ТОВ «Видавництво Анетти Антоненко».

© Dancing Queen, 2025

Originally published in French by Editions Hashtag 2018

© Ганна Залевська, український переклад, 2025

© «Видавництво Анетти Антоненко», 2025

ISBN 978-617-553-103-7

You are the dancing queen, young and sweet, only seventeen.

Dancing queen, feel the beat from the tambourine.

You can dance, you can jive, having the time of your life.

See that girl, watch that scene, diggin' the dancing queen.

«Dancing Queen»¹, гурт «АББА».

¹ Ти королева, люба, у свої сімнадцять літ.

Віддайся ритму танцю, полинь в політ.

Танцюй собі на втіху, життя зіркова мить,

Танок твій, королево, нікому не спинить.

«Танцююча королева» (переклад — Ростислав Мельників).

Ключ

НЕЗАБАРОМ ЛІТАК ВИЛЕТИТЬ з аеропорту Монреалю, нехай навіть із затримкою на цілу годину. Пасажири вже давно на борту, сидять по своїх місцях. Зручно влаштувавшись, Соня заплющує очі, сподіваючись заснути. А ще їй не хочеться перетинатися поглядом з сусідкою поруч, сусідці, вочевидь, неспокійно і кортить поділитися з кимось своєю тривогою. Ця роль не для Соні. Вона дістанеться Бухареста цілою і неушкодженою, там візьме «Убер» до квартири, ключі від якої вже лежать у сумочці: магнітна картка від під'їзду і металевий ключ від замка на дверях квартири, таких уже давно не виготовляють. Невже це їхній старий ключ? Невже за стільки років Марк не поміняв замок, тобто і двері теж не міняв? Вона приїде й про все дізнається. А вона їх пам'ятає, ці масивні дерев'яні двері, колись Марку їх зробили на замовлення спеціально, щоб квартира вирізнялась на тлі сусідів. То була своєрідна форма протесту, прояв інакодумства, нехай дрібничка, головне, не як у всіх, головне, протистояти однаковості. А ще в такий спосіб він захищав особистий простір їхнього подружнього життя від усіх, хто ліз до них зі своїм осудом, наприклад, сусід справа — лікар та сусід зліва — шеф-кухар у ресторані. В обох стояли стандартні для державного житла фанерні двері, і не безгрошів'я утримувало їх від заміни, а страх. Марка називали в будинку «товариш художник», знаючи, що Секурітате¹ заплющує очі на його екстравагантні витівки. Його толерували, але своїм не вважали.

¹ Румунська спецслужба, яка вважалась однією з найбільших спецслужб Східного блоку, а за часів Чаушеску ще й однією з найжорстокіших (прим. перекладачки).

Соня запитувала себе, чи досі вони там мешкають, той лікар і шеф-кухар. Якщо так, хочеш-не хочеш, доведеться з ними поспілкуватися. А справ зі спадщиною повно, треба буде ще зустрітися з двома іншими жінками з Маркового життя, з двома дружинами, які його пережили, з Отілією та Анжелою. А ще є його дочка Зое...

Нехай літак не поспішає! Нехай облетить навколо світу й тільки потім приземлиться в маленькому аеропорту Бухареста, де вона вже двадцять років не була, востаннє прилітала сюди на похорон матері. Попрощатися з батьком, коли той помер, вона не встигла. Та якщо чесно, чим би зарадило прощання? Ніхто не хотів її бачити, і вона не хотіла нікого бачити. Сонин від'їзд до Канади тут вважався безглуздим вчинком, безглуздішим за рішення побратися з Марком.

Соня розплющує очі. У літаку гучнішає гомін голосів. Ніхто не пояснює причину затримки. Бортпровідники розійшлися по різні боки літака, що остаточно позбавило пасажирів терпцю — краще б сновигали туди-сюди в проході між рядами та розвіювали їхні страхи. Чи хтось там нашвидкоруч ремонтує літак? Може, доведеться пересідати?

Жінка в сусідньому кріслі не відриває від неї погляду, вочевидь, румунка. Соня це зрозуміла, щойно помітила її під час посадки. Що ж вирізняє румунських жінок певного віку, які подорожують на самоті? Одяг? Можливо. У них завжди гарно підібраний одяг. А ще зачіска, макіяж, прикраси, сумка, напхана всілякими косметичками, ліками, вологими серветками та антисептиками. Як то кажуть, обережність ніколи не завадить. Румунська жінка — це передусім мати і дружина, навіть якщо вона не має ані дітей, ані чоловіка.

Соня розвертається до жінки, вони начебто однолітки, й усміхається до неї легкою, спільницькою усмішкою. Жінка саме цього й очікувала, їй важливо не почуватися

самотньо під час такого випробування, бо це справжнє випробування. Статистика статистикою, всі знають, що подорожувати літаками безпечно, але їхній рейс уже трохи вибивається з норми. І вона це знає.

Раптом оголошення. Літак злітає за кілька хвилин.

— Нарешті! — каже сусідка з характерним східноєвропейським акцентом.

Мабуть, вона не здогадалась про походження Соні, яка кинула їй коротеньке «Bonjour», коли просковзала до свого місця біля ілюмінатора. Те, з яким полегшенням зітхнула сусідка, викликає в Сониних думках ще одне міркування. Румунська жінка не злопам'ятна. Достатньо маленького прояву доброти, однієї усмішки, і вона все пробачить. Її колишні земляки геть погано переносять невдачі. Соня раптом почувається на межі сліз і швидко розвертається до вікна, роздивляючись аеропорт.

Сусідка не наполягає. Оголошення її заспокоює, вона зручно вмощується в кріслі, застібає пасок і довірливо вмикає екран.

Коли перша бортпровідниця проходить повз них із візком напоїв, Соня обирає джин-тонік. Найгірший вибір в такій ситуації, вона знає. Але в літаку вона завжди бере джин-тонік, аби трохи знизити напругу, розніжитися й усміхнутися сумною усмішкою, яку в ній викликає цей гірко-солодкий напій. Цього разу до усмішки додаються сльози.

Соня робить два маленькі ковтки, один, другий, потім розмішує, щоб розчавити лимонну скибочку об стінку склянки, прислуховуючись до ніжного дзеленькання кубиків льоду, облизує пластикову паличку й кладе її на відкидний столик, після чого знову надпиває. Коли повз них проходить друга бортпровідниця, що розвозить їжу, Соня вже в сльозах. Без гикавки, без схлипувань. Просто по обличчю біжать два струмочки, стікаючись десь під підборіддям. Вона усміхається бортпровідниці, та на автоматі

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати
далі, придбайте, будь
ласка, повну версію
книги.